

Schetsen in het gras

Een rubriek over simpele dingen.
Zo simpel dat je er bijna niet bij
stilstaat. Je moet ook niet
staan, je moet zitten.
Schetsen in het gras.

Geen mooi voorjaarsverhaal over ontlukende bolbloemen en zo. Een verslag van zo'n zwaarbewolkte koude, grijze dag. Acht graden. Druppels aan je neus. Zo'n dag die gedoemd is saai voorbij te gaan.

Tenzij je met schetsboek, potloden en handschoenen op de fiets stapt en gewoon maar ergens heen fietst waar de wind je brengt. Ik had de dierentuin achter in mijn hoofd, maar die bleef achterin. Ik belandde bij de jachthaven aan de Eem. Ik ken mezelf: ik kom bijna nooit aan... Zwerven is veel interessanter. Het tweede dat ik mezelf aangeleerd heb, is niet te zoeken naar een 'mooi' plekje of zo. Niet schilderachtig. Of uitdagend.

Ik ga gewoon zitten op een plaats waar niemand gaat zitten. En dat is een berm of een ruig landje of langs de sloot zoals hier. Een plek waar je geheid commentaar krijgt van langsfietzende scholieren: 'Laat je je konijn uit?' of 'Spannend hè, de natuur!' Alles went.

Les nummer drie: Word een struik. Zo stil zitten dat je zelf al bijna voelt hoe de wortels in de grond kruipen. Zorg dat je lekker zit, want verplaatsen is funest. Dan denkt die scharrelende muis dat je een roofdier bent en geef hem eens ongelijk.

Deze drie fasen lopen bij mij ongemerkt in elkaar over. Zeer snel en

soepel. En toch staat mijn hart iedere keer weer stil als er iets gebeurt. Van pure verwondering.

Op deze grijze dag stapt er plotseling een fazant uit de bossjes. Ik houd mijn adem in. Zo dichtbij heb ik ze nog nooit gezien. Als ik één beweging maak, vliegt hij luid kokkend op... De fazant loopt alsof er overal mijnen liggen, heel behoedzaam en traag. En zo vlakbij dat ik mijn potlood nauwelijks kan verroeren. Wat een kleuren! Exotisch gewoon. Knalrood en wit en fuchsiaroze en metallic groen; het hele scala van de nieuwe mode. Fantastisch! Mijn pen gaat van puur enthousiasme heen en weer zonder dat ik op het papier kijk. Wat er op komt interesseert me niet zo. Ik wil geen seconde missen van dit prachtige dier.

De struik krijgt bloemen. ●

Trudy van Midden

mw. T. van Midden-Beekman is natuurtekenares

